

သိုးဆောင်း

ရွှေဒါတာ
ရွှေမြို့သော

လုံး ချင်း ၀ ဣာ သစ်

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍

ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အား ပြန်လည်တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တင်ပြရာ၍ အခက်အခဲအနည်းငယ်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သူများ က မူရင်းအတိုင်း တင်ပြစေချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစား ရပါသည်။ မူရင်းအတိုင်း တင်ပြပါက ဝတ္ထုမဆန်ဘဲ မှတ်တမ်းဆန်နေမည် ကို စိုးရိမ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နဲ့လျော်ညီစွာ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ အလှည့်အပြောင်း၊

အထားအသိုကို ဦးစားပေးပါကလည်း မူရင်းအရသာ ပျက်သွားမည် ကို စိုးရိမ်ရပြန်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မူရင်းအရသာကို အတတ်နိုင်ဆုံးယူ၍ ကျန်နေရာများ ဌ

ထိုက်သင့်သလောက်သာ အသုံးပြုခဲ့ရပါသည်။ တချို့ နေရာများ တွင် ချို့တဲ့ခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ် ခန့်က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သော ကြောင့် ယခုခေတ်

အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲများ ရှိနိုင်ပါသည်။ သက်ဆိုင်သူများ ကတော့ ကြိုက်နှစ်သက် လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အတွက်လည်း တင်ပြပုံအသစ်တစ်မျိုး ဖြစ်ကောင်း

ဖြစ်နေပါလိမ့်မည် ။

ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း.....

ဘုန်းကြီး (ခေါ်) အောင်ရဲ

ဂျု (ခေါ်) စိုင်းထက်

ရွာသား (ခေါ်) အော်ဇော်မင်း

နှင့်

သက်ဆိုင်ခဲ့သူအချို့

ရည်ရွယ်သူ

လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ် ခန့်က ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးနယ်မြေတွင် နှစ် သစ်ကြိုခဲ့သူ
လူငယ်များ အားလုံးသို့

အဆုံးပိတ်စကား

ကမ္ဘာကြီး ပျက်သုဉ်း သွားပါစေ၊ ကျွန်တော် တို့အားလုံး အနုပညာနဲ့ ဆက်လက်
အသက်ရှင်သန် နေကြမယ်။

ကျွန်တော် ချစ်သော ပရိတ်သတ်ကြီး အစဉ်ထာဝရ တည်ငြိမ်အေးချမ်းပါစေ။

၁

ထိုအစီအစဉ်ကို စတင်လိုက်သူက ဇော်ထိုက်

ကျွန်တော် တို့ အခေါ် “ဘုမ”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် တို့နှစ် ဦးတည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ စောစီးစွာ
ရောက်နေခဲ့သည်။ နှစ် ဦးဆိုင်သော်လည်း အရင်ကြိုရောက်နှင့် သူမှာ ဇော်ထိုက် ဖြစ်ပြီး
နောက်ကျမှ ရောက်လာသူက ကျွန်တော် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့.....

“ဟေ့ကောင် စောလှချည်းလား”

“အေးကွာ..... အိမ်မှာ တစ်ယောက် တည်း ပျင်းတာနဲ့ထွက်လာလိုက်တာ
မင်းရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အေး..... နည်းနည်း တော့ ကြာနေပြီ”

ခုံတစ်လုံးစွဲပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟိုကောင် စိုင်းထက်ရော”

“ငါရောက်ကတည်းက မတွေ့ သေးဘူး”

ကျွန်တော် တို့ထိုင်လေ့ရှိသော ဤဆိုင်ကလေးမှာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ စိုင်းထက် ဖွင့်ထားသော ဆိုင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းဖွင့်ထားသည်တော့မဟုတ်၊ အစ်ကို ဖြစ်သူနှင့် စပ်တူသဘောမျိုး ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်၏ ။

ကောင်တာမှာ တော့ အစ်ကိုတော် က ထိုင်နေသည်။ ညီ ဖြစ်သူကို မတွေ့ ရ။ ညနေခြောက်နာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်မို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးက လူနည်းပါးကာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားချိန်ရောက်ရန် အားယူနေသည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ တော့ အဖျော်ဆရာက ပေါ့ဆိမ့်တစ်ခွက်ဖျော်ကာ လာချပေးသည်။

ဆောင်းဦးပေါက် ညကောင်းကင်က စောစီးစွာ မည်း မှောင်လို့ နေသည်။ ခြောက်နာရီသာသာပင် ရှိသေးပေမယ့် နေ့တာတိုလို့လားမသိ၊ ကျောက်စိမ်းရောင် ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်အချို့ ပင် ဟိုနားတစ်မှုန်၊ ဒီနားတစ်မှုန်။

လမင်းကြီး ကတော့ သုံးပုံနှစ် ပုံလောက်ပြည့်ကာ စောစောစီးစီးပင် အရောင် တောက်ကာနေ၏ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီမှ သီချင်းသံတိုးတိုး ပျံ့လွင့်လာသည်။

ကျွန်တော် ပါးစပ်လှုပ်ရုံ လိုက်ညည်းမိတော့.....

“သီဟ..... မင်းအခွေ ဘယ်အဆင့်ရောက်ပြီလဲ”

“ငါးပုဒ်လောက်တော့ အချောပြီးပြီကွ။ ဒါပေမယ့် စိတ်တိုင်းမကျသေးဘူး။ နှစ် ပုဒ်လောက် ပြန်တီးရဦးမယ်”

“နောက်နှစ် ထဲလောက် ပြီးတယ်လား။”

“ထင်တာပဲ”

ထိုမျှသာ အဖြေပြန်ပေးမိ၏ ။ ယတိပြတ် ပြော၍ မရပါ။ အနုပညာကို အချိန်ကန့်သတ်လို့မရ။ မကြိုက်ချင်း လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်မို့ တစ်နှစ် ကြာချင်လည်း ကြာမည် ။ နှစ် နှစ် ကြာချင်လည်း ကြာမည် ။ ဆယ်နှစ် ကြာချင်လည်း ကြာပေမည် ။

ပြီးတော့ငွေရေး၊ ကြေးရေး က ရှိသေး၏။ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လောက်ထိ တောင့်ခံနိုင်မလဲဆိုသည်ပင် အဖြေတစ်ခု ဖြစ်တော့၏။

သီချင်းရေး ဤ ရသော ငွေက ကျွန်တော် တစ်ယောက် စာ လောက်ငှရုံ။

တစ်ကယ်တော့ လူ့ဘဝသည် မလွယ်။ အနုပညာကို တရှိုက်မက်မက် ခုံမင်သူတွေ အနေနဲ့ ပိုလိုပင်မလွယ်။ ဂီတလောကမှာ နေရာတစ်နေရာရရန် ကြိုးစားရုံးကန်လာချိန်တွေ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ယခုချိန်ထိ စတင်သူ့ဘဝမှတိုးမထွက်နိုင်သေး။

မိသားစုကိစ္စများ အား လျစ်လျူရှုခွင့်ပေးထားသော ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည် ။

“မင်း ရန်ကုန် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“မနက်ဖြန်”

သီချင်းသွင်းရတော့မှလား”

ခေါင်းကိုတစ်ချက်ယမ်းရင်း

“ဒီရောက်နေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီဆိုတော့ ရန်ကုန်တစ်လှည့် ပြန်နေလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် သည် ရန်ကုန်တွင် အခန်းတစ်ခန်းငှားကာ နေထိုင်နေပြီ ဖြစ်၏ ။ တစ်ဦးတည်းနေရတာ ပျင်းလာသော အခါများ တွင် တော့ ယခုလိုပဲ မွေးရပ်မြေလေးကို ပြန်လာတတ်ပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်မြို့ ၊ ကိုယ့်ရွာဆိုတော့ နေရတာ ပျော်သည်။ လန်းဆန်းသည်။ ဦးနှောက်ဆေးသည့် သဘော ဖြစ်သည့်အပြင် သူငယ်ချင်းများ နှင့် လည်း တပျော်တပါး တွေ့ ရသည်မို့ မကြာကြာ ပြန်လာလေ့ရှိပါသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ကျွန်တော် ရှေ့မှဖြတ်သွားသော စက်ဘီးတစ်စီးကို တွေ့ ရ၏ ။

ခရစ်စမတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကလေးတစ်ဦးပါသွားသည်မို့ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော် ပြုံး မိပါသည်။

မနေ့ကတင် ခရစ်စမတ်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ခရစ်စမတ်အငွေ့အသက်တွေ က မြက်ခင်းနဲ့ ကောင်းကင်ပြင်မှာ ကျန်နေသေး၏ ။

ပြီးခဲ့သော ညက မြို့ပြင်မှာ ကျွန်တော် တို့ အုပ်စု မီးပုံတစ်ပုံနဲ့ မိုးလင်းခဲ့ကြသည်။ သောက်တတ်သူများ သည်မို့ ကျွန်တော် ပင်တိုင် ဂစ်တာသမား ဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။ မိုးအလင်း ကဲသည်မို့ ယခုချိန်ထိ လက်ဖျားထိပ်တွေ ကျိန်းစပ်ကာနေတုန်း။

“မင်းတို့ ညက မိုးလင်းတယ်ဆို”

“အေး.....”

“အားကျတယ်ကွာ”

ဇော်ထိုက်က အံ့ကြိတ်ရာမှထွက်လာသော လေသံမျိုး ဖြင့် အားမလိုအားမရ ပြောသည်။ ဇော်ထိုက်သည် စည်းကမ်းတင်းကြပ်လွန်းသော အဒေါ်များ နှင့် နေထိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ည(၈)နာရီဆိုလျှင် အိမ်ပြန်ဝင်ရလေ့ရှိ၏ ။ ထိုအတွက် လူငယ်တို့၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ညတော် တော် များများ ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသည်က များ သည်။

မနေ့ကတင် ခရစ်စမတ် တစ်ညလက်လွှတ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ကျွန်တော် တို့ ဝိုင်းရှေ့သို့ စက်ဘီးတစ်စီး ထိုးစိုက်လာသည်။ ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ဘော်ဒါကြီး ဂျာ(ခေါ်) ဝိုင်းထက်ပါ။ အပေါ်ဝိုင်းဗလာကျင်းကာ လုံချည်ကိုပင် ခပ်တိုတိုဝတ်ထား၏ ။ စက်ဘီးနောက်မှာ က သူ့ဆိုင်အတွက် ဝယ်လာဟန်တူသော ပစ္စည်းပစ္စယများ စွာ နှင့် ၊ ဝိုင်းထက်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင်ဂျာ၊ အလုပ်လုပ်တာလည်း လုပ်တာပေါ့ကွာ။ ငါတို့ကိုတော့ ဒုက္ခမပေးနဲ့ဦး။ လောလောဆယ် လက္ခဏာတွေ ပါနေသေးတယ်”

ဘုမစကားကြောင့် ကျွန်တော် ပင် မနေနိုင်စွာ ဝင်ပြောလိုက်ရ၏ ။

“မင်းကလည်း မင်းပဲ။ အပြင်မှာ ဒီလောက်အေးနေတာ အင်္ကျီဝတ်မထားဘူး။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လေဖြတ်နေဦးမယ်”

“လေဖြတ်ရုံလောက်တော့ လက်ခံတယ်။ မသေသေးရင် ပြီးရော။ စပါးပေါ်၊
ပဲပေါ်ရင်တော့ မင်းသဘောပဲ”

စိုင်းထက်မှာ ကျွန်တော် တို့ ပြောစကားများ ကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ပြုံး ရုံဖြိုး ကာ
စားပွဲထိုး တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်ပြီး အသယ်ခိုင်းနေသည်။ ပြီးတော့.....

“ခဏလေးကွာ....ငါရေချိုး ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရင်း အတွင်း ဘက်ဝင်သွား၏ ။
တအောင့်ကြာတော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ ကိုယ်တိုင်ဖျော်ယူလာသော
လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း အပြင်ပြန်ထွက်လာသည်။

ထို့နောက်မှာ တော့ သုံးဦးသား ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ ပြောရင်း
ထပ်ရောက်လာဦးမည့် သူငယ်ချင်းများ ကို စောင့်ရင်းထိုင်နေမိကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ
ကျွန်တော် တို့ဝိုင်းက ဦးတည်ချက်မရှိသေး။

ဦးတည်ချက်ကို ယူဆောင်လာသူက အုန်းကြီး(ခေါ်) အောင်ရဲ။

ကုန်ကားကြီးတစ်စီး “ဝူး” ခနဲဖြတ်သွားစဉ် ကားမီးရောင် နဲ့
ဂျန်စက်ဘီးလေးကို ကွတတနင်းလာသော လူ တစ်ယောက် ကို လှမ်းတွေ့ ရသည်။
မကြာခင်မှာ ပဲ ထိုစက်ဘီးမှာ ကျွန်တော် တို့ဝိုင်းဆီကို ဦးစိုက်လာ၏ ။

သူက အောင်ရဲ၊ ကျွန်တော် တို့အခေါ်“အုန်းကြီး”။

ကျွန်တော် တို့အုပ်စုရဲ့ ပင်တိုင် ဂစ်တာဆရာ။ ဂစ်တာကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ
တီးခတ်တတ်သူ ဖြစ်ပြီး လွန်စွာ ရူးသွပ်သူလည်း ဖြစ်၏ ။ ကျွန်တော် နဲ့ပင် ရန်ကုန်မှာ
သင်တန်းအတူ တက်ဖူးသည်။ ကွဲလွဲချက်က ကျွန်တော် သည် ဂစ်တလောကတွင်
အဆိုပိုင်းကို ဦးတည်ထားသူ ဖြစ်ပြီး အောင်ရဲ ကတော့ အတီးပိုင်းကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်

လုပ်ချင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“နေလင်းတို့အုပ်စု ဒီည ကျွန်ထီးရိုးထွက်ကြမယ့်တဲ့ကွ”

အကုန်ကြားလောက်အောင် လှမ်းပြောရင်း အောင်ရဲက စာပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်လား.....ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ”

အောင်ရဲက သူသိသလောက် နာမည် များ ကို ရွတ်ပြု၏ ။ တော် တော်

စုံပါသည်။

“ငါလာတော့ ကားမှာ မီးတွေ လိုက်ဆင်နေကြတယ်ကွ။ ကတ်ဆက်လည်း

အကျယ်ကြီးဖွင့်ထားတယ်။ ဒီည နှစ် နာရီထိုးထွက်ကြမယ်တဲ့”

ကျွန်တော် တွက်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်အချိန်ကောင်းပါပင်။

“ဒါဆို ဒီကောင်တွေ ဟိုကို မိုးလင်းရောက်မှာ ပေါ့”

ထောက်ခံသလို စိုင်းထက်ခေါင်းညှိတ်ပြု၏ ။ တစ်စပ်တည်း ဆိုသလိုပင်.....

ခရစ်စမတ်ပြီးမှ ဒီကောင်တွေ ဘာထကြောင်တာလဲမသိဘူး။

“အေးလေ.....ခရစ်စမတ်ကဖြင့် ပြီးနေပြီ။ New Year လည်း

ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြားရက်သွားပြီးဘာလုပ်မှာ လဲ။ အမှန်က ဒီကောင်တွေ New Year အမှီလစ်ရမှာ ”

တစ်ပိုင်းလုံး အကြည့်တွေ ဘုမထံ ရောက်သွားစဉ် သကောင့်သားက

ဆက်ပြော၏ ။

“New Year ညက ကျွန်ထီးရိုးရဲ့ တကယ့်ပွဲတော် ကြီးပဲ”

“ဟုတ်လား..... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် အမေးကို ဘုမက ချဉ်တင်လှမ်းကြည့်ကာ.....

“မင်းတို့ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွတ်” ခနဲ စုတ်သပ်၏။ ပုံစံက လူငယ်တွေ ဖြစ်ပြီး

ဒါလေးတောင်မသိဘူးလားဟူသည့် အထာမျိုး ။ ကျွန်တော် တို့သုံးယောက် လုံးမှာ လည်း
တကယ်ပင် မသိသည်မို့။

“ငါတို့မသိဘူးကွ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ... ကျွတ်ထီးရိုးမှာ New Yearညက တော်
တော် စည်လို့လား”

“စည်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲကွာ၊ မြန်မာပြည်နေရာအနှံ့က လူငယ်တွေ အားလုံး
စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပွဲတော် တစ်ခုရှိပါတယ်”

စကားကလုံးဝကို ကြီးကျယ်သွားချေပြီ။ နိုင်ငံပင်ချီသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဘာပွဲလဲ”

အောင်ရဲက ကောက်ခါငင်ကာ ထမေးတော့.....

“ဒီလိုကွ...”

ဟု အစချီကာ လုံးဝမကြားဖူးသော ၊ မကြုံဖူးသော ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော ၊
တစ်စပ်တည်းပင် ထိုစိတ်ဝင်စားမှု ကို သံသယ ဖြစ်လောက်သော ဘုမစကားတွေ က
ကျွန်တော် တို့ဝိုင်းလေးကို သိမ်းပိုက်သွားလေတော့သည်။

“ဒီလိုကွ...။ နားလည်လွယ်အောင် ငါအတိုချုံး ပြီး ပြောပြမယ်။ တို့တွေ
ဒီဇင်ဘာ(၃၁)ရောက်ရင် ညဆယ့်နှစ် နာရီထိုးတာနဲ့ Happy New Year လို့နှစ် သစ်ကို ကြို
တုံ့သဘော ဝိုင်းအော်ကြတယ်မလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကျွတ်ထီးရိုးမှာ တော့ အော်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ နာရီအတိအကျနဲ့ အရင်ဆုံး

အော်နိုင်တဲ့အဖွဲ့ကို ဆုပေးတာ”

“ဟေ....”

“ဟင်....”

သုံးယောက် သားအံ့အားသင့်သွားရ၏။ ဘုမပြောသော ထိုအကြောင်းများ ကို ကျွန်တော် တို့ သုံးယောက် လုံး တကယ်ပင်မကြားဖူးချေ။ Happy New Year အရင်ဆုံး အော်နိုင်တဲ့အဖွဲ့ကို ဆုပေးတယ်တဲ့။ ဟုတ်ပါ့မလား... ကျွန်တော် နည်းတူပင် စိုင်းထက်က လက်မခံချင်သလို။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ... ငါတို့ဖြင့် မကြားဖူးပါဘူး”

ဘုမက လက်တွင် ညှပ်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ချက်ခဲရင်း...

“ဒါပဲလေ... မင်းတို့ မကြားဖူးလို့ ကြုံဖူးတဲ့လူက ပြောပြနေတာပေါ့”

မျက်မှောင့်ကြုတ်သွားမိ၏။ ကြားတော့ မကြားဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးထားတာ မဟုတ်သည့်အတွက် အတင်းကြီးငြင်းဖို့လည်းမ ဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် စကားအသွားအလာကို လေ့လာနိုင်ရန် မေးခွန်းအချို့ မေးလိုက်သည်။

“အော်တာ ဘယ်မှာ အော်ရတာ လဲကွ”

“ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ ပေါ့။ ဆယ့်နှစ် နာရီထိုးခါနီး တာနဲ့ ရင်ပြင်တော် ပေါ်မှာ သူလိုကိုယ်လို အဖွဲ့တွေ အများ ကြီးရောက်နေပြီ။ နာရီကြည့်ပြီး သူ့ထက်ငါ အရင်အော်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေတဲ့ လူတွေ ချည်းပဲ။ အချိန်ကျတာနဲ့ အလုအယက် ဝိုင်းအော်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

“ဆုပေးတော့”

“ခုန ငါပြောသလို အချိန်အတိအကျနဲ့ အော်နိုင်တဲ့အဖွဲ့ကို ပေးတာလေ”

ဘုမပုံစံက တကယ့်အတည်၊ သူ့စကားသူ အပြည့်အဝ တာဝန်ယူထားသလိုမျိုး ။ ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့လည်း ငြင်းရန် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီကောင်သွားတုန်းက ထိုပြိုင်ပွဲမျိုး နဲ့

တကယ်ပင် ကြုံခဲ့သလိုမျိုး တကယ်ပင် ကြုံခဲ့သည်ထင်၏။

ဘုမပြောလို တကယ်သာဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် တို့အတွက် လုံးဝ အသစ်အဆန်းပါပင်။

“ဒီကောင်ပြောမှပဲ သွားတောင် သွားချင်သွားပြီ”

စိုင်းထက်က ခပ်ညည်းညည်းဆိုတော့...

“အေး ငါလည်းအတူတူပဲ”

ကျွန်တော် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီး ထိုနှစ် ကောင်ကို သေချာကြည့်ကာ..

“မင်းတို့ကျွန်ထီးရိုးမရောက် ဖြစ်တာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီပေါ့”

“ငါဆို လေးငါးနှစ် လောက်ရှိနေပြီ”

နှစ် ယောက် စလုံးက အားတက်သရောပြောတော့...

“ဒါဆိုငါတို့ New Year ခိုးကြမလား”

သုံးဦးသား တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိသွားကြသည်။

မျက်လုံးသုံးစုံက တိကျသော အဖြေတစ်ခုကို ရှာနေသလို...

ဒါမှမဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိတ်ကူးချင်းညှိနှိုင်းနေသလို။

မကြာပါ။

ဘုမက (၈)နာရီထိုးပြီမို့ ဘာသိဘာသာ ထပြန်သွားသည်။

ထိုညက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုဖြင့် ကျွဲကထီးရိုးသွားဖို့ကိစ္စမှာ အတည် ဖြစ်သွားခဲ့၏ ။
ဒါပေမယ့် သုံးယောက် တည်းသွားဖို့မှာ အစဉ်မပြေ။ လူနည်းနေသည်ထင်သည်။

ဘုမကိုတော့ စည်းရုံးလိုရမှာ မဟုတ်။ လူငယ်တွေ ချည်းပဲ သွားဖို့အရေး ကို
သူ့အိမ်က ဘယ်လိုမှ ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပါ။ တွေ့ကရာလူလည်း ခေါ်သွားလို့မရ။
ခရီးသွားခြင်းသည် လူညီမှပင် ကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်တွေ ဖြစ်လေတော့ ထိုကိစ္စက တော် တော် အရေး ကြီးပါသည်။
နောက်ဆုံးတော့...

“သီဟ... မင်းမနက်ဖြန်ရန်ကုန်ပြန်မှာ မလား”

“အေး...”

“အဲဒါဆို ကားလက်မှတ်ကိစ္စ စုံစမ်းထားလိုက်ကွာ။ ဘယ်သူလိုက် ဖြစ်သေးလဲ
ငါတို့ ဖုန်းဆက်ပြောမယ်”

“ကောင်းပြီလေ...။ ဒါဆို ငါတို့ ဘယ်နေ့လောက်ထွက်ကြမလဲ”

သုံးယောက် သား ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်တော့ မကြာမှီမှာ ပင်
အဖြေတစ်ခုထွက်လာသည်။ ဒီဇင်ဘာ(၃၀) ရက် ည။

(၃၀)ရက်ညထွက်လျှင် (၃၁) မနက် ရောက်ပေမည် ။ ထိုညက New Year ၊
တောင်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ညကို New Year နဲ့စဖွင့် ပစ်လိုက်မည် ။

အတွေ့ နဲ့အတူ သုံးယောက် သား ရင်ခုန်သွားကြ၏ ။ ဘာပဲပြောပြော New
Year အော်ရသည် ဖြစ်စေ၊ မအော်ရသည် ဖြစ်စေ၊ ဆုရသည် ဖြစ်စေ၊ ဆုမရသည် ဖြစ်စေ။

ကျွဲကထီးရိုးဘုရားကြီးကို တစ်ဝကြီးဖူးပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဘဝရဲ့
အစိတ်အပိုင်းအချို့ ကို ဖြတ်သန်းခွင့်ရလျှင်ပင် တန်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ မွန်ကြပ်လှသော လူနေမှု ဘဝထဲက ခဏတာထွက်ပြေးချင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။
အခန်းရောက်ရောက်ချင်း တံခါးမှာ စာတစ်စောင် ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။
ယူကြည့်လိုက်တော့...

ညီလေး...

အစ်ကို အလုပ်တစ်ခုအပ်ချင်လို့၊ ညီလေးဖုန်းကို ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရလို့၊
စာလာထားခဲ့တာ။ ဒီစာကိုတွေ့တွေ့ချင်း အစ်ကို့ကို ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေးပါ။

ကိုသက်အောင်

09.5.12....

စာကို ဘောင်းဘီအိတ်တွင် ထည့်ကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ အတွင်း
ဝင်တော့ လေး၊ ငါးရက်လောက်ဝေးကွာသွားသည်မို့ အခန်းက အနံ့အသက်တချို့
မင်းမူနေသည်။ ထို့ကြောင့် အိတ်ကိုချကာကယာပင် အခန်းတံခါးများကို
ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။

ပြင်ပလေများ ဝင်လာမှ အခန်းက နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ ထို့နောက်မှာ
ရေအရင်ချိုး ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးသွားမှ ကိုသက်အောင်ကို ဖုန်းပြန်ခေါ်တော့...

“ဟဲလို ... ကိုသက်အောင်လား”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့ညီရေ၊ ခေါ်လိုက်ရတာ ကွာ။ မင်းဖုန်းက ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရဘူး။
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် နယ်ပြန်သွားတာ... အစ်ကို၊ ဟိုမှာက ဖုန်းလှိုင်းမမီဘူးလေ။
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အစ်ကို့စာတွေ တာနဲ့ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်တာ”

“အေး... အေး... အစ်ကို မင်းကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် အပ်ချင်လို့ကွာ။ ဆိုမှာ

က တလောက နာမည် ကြီးထားတဲ့အဆိုတော် ”

ဟူ၍ ကိုသက်အောင်က မကြာသေးမီကပင် နာမည် ကြီးထားသော အဆိုတော် ပေါက်စတစ်ဦးရဲ့ နာမည် ကိုရွတ်ပြသည်။

“အခု သူ့ရဲ့ ဒုတိယအယ်လ်ဘမ်အတွက် သီချင်းစုနေတာလေ။ ဒီလောကထဲကို ဝင်လာတာ မကြာသေးတော့ အသိသိပ်မရှိလို့ အစ်ကိုကို အပူလာကပ်တာ။ပထမ အခွေတုန်းကလည်း အစ်ကိုစတူဒီယိုမှာပဲ သွင်းထားတာဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးတဲ့သဘာပါကွာ။နောက်ပြီး ငါ့ညီရဲ့ လက်စလက်နကိုလည်း အစ်ကို သိထားတယ်လေ”

ငြိမ်၍ သာနားထောင်နေလိုက်သည်။

“ငါ့ညီ သူ့သီချင်းတွေ နားထောင်ဖူးတယ်မလား”

“ထောင်ဖူးပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလုပ်ပါဦး . . . ငါ့ညီရယ်၊ သူနဲ့လိုက်မယ့် သီချင်းလေးတွေ ရှိရင် အစ်ကိုကို ကူညီပါဦး”

ဖုန်းကိုင်လျက်မှ ကျွန်တော် အနည်းငယ် စဉ်းစားမိသည်။

ကိုသက်အောင်ပြောသော အဆိုတော် ပေါက်စရဲ့ သီချင်းအချို့ ကို နားထောင်ဖူးပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရေး လေ့ရှိသော သီချင်းမျိုး နှင့် ထိုအဆိုတော် ဆိုပေါက်က အနည်းငယ်ကွဲလွဲနေမည် ထင်၏ ။ ဒါပေမယ့် ကိုသက်အောင်ကို အားနာသည်မို့ . . .

“ကျွန်တော့်မှာ ရေး ပြီးသားလေးတွေ တော့ရှိတယ် အစ်ကို။ အစ်ကို လာယူရင် ယူလိုက်လေ။ လိုက်မယ့်ဟာလေးတွေ ကျွန်တော် ရေး ပေးလိုက် မယ်”

“အိုကေ . . . ညီလေး၊ အဲဒါဆို တအောင့်နေ အစ်ကိုလာခဲ့မယ်”

ဝမ်းသာအားရပုံစံနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ကိုသက်အောင်ဖုန်းချသွားသည်။

ဖုန်းချပြီးတော့ ကျွန်တော် အလုပ်များ ရတော့၏။ အခန်းထဲမှာ က စာအုပ်တွေ အခွေတွေ ၊
ရေး လက်စသီချင်းတွေ ၊ မလျော်ရသေးသော အဝတ်တွေ ၊ စိတ်တိုင်းမကျ၍
လုံးချလွင့်ပစ်ထားသော သီချင်းအပိုင်းအစ၊ စာရွက်အပိုင်းအစတွေ စတာတွေ က
အခန်းလေးထဲမှာ ပြန့်ကျဲပွလီကာ နေသည်။

ထိုအရာတွေ ကို မရှင်းအားသေး။ ရှင်းလို့လည်း ရမှာ မဟုတ်။ ပြန့်ကျဲမှု သည်ပင်
အစီအစဉ်ရှိသော စနစ်တစ်ခုဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်ထားသည်လေ။ ထိုအထဲတွင်
ရှင်းလို့မရနိုင်သော အမှတ်အသားတွေ ရှိ၏ ။

ရေး ပြီးသားသီချင်းတွေ ထဲက လိုက်မည် ထင်ရသည့် သုံးပုဒ်လောက်ကို
ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့်ဂစ်တာကိုဆွဲကာ
သီးချင်းတစ်ပုဒ်ချင်းကို ပြန်လည်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အဆင်ပြေမည် တော့ထင်ရ၏ ။ ဒါပေမယ့် တချို့ အပိုင်းတွေ ကိုတော့
သီဆိုသူဘက်က အားထုတ်ဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည် ။ သီဆိုသူတစ်ဦးအတွက် ရူးသွပ်မှု နှင့်
အဆိုပိုင်းပါးနပ်မှု ပေါ်တွင် မူတည်သော သီချင်းများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုခဏမှာ ပဲ အောက်ထပ်မှ ကားဟွန်းတောက်သံကြားရသည်။
ထွက်ကြည့်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ကိုသက်အောင်။ ကျွန်တော် ကို လက်ထောင်ပြကာ
အပေါ်တက်လာ၏ ။ အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်းပင်

“ဟာ . . . မင်းအခန်းက တယ်လည်း ကဗျာဆန်ပါလား။”

ကိုသက်အောင်က အခန်းတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ပြန့်ကျဲနေသော ပစ္စည်းများ ကို
ကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲပြောသည်။ ကျွန်တော် ပြုံး ရုံသာပြုံး ပြီး ကိုသက်အောင်အတွက်
နေရာလုပ်ပေးလိုက် ရ၏ ။

“ကျွန်တော် မှာ တော့ ဘာမှနည်းခံစရာမရှိဘူးဗျာ။ ရေပဲရှိတယ်”

“ဟာ . . . ရပါတယ် . . . ရတယ် . . . ညီလေး။ ဘာမှမလုပ်နဲ့ အစ်ကို

တအောင့်နေပြန်မှာ ”

ဘာမှမလုပ်နဲ့ ဆိုပေမယ့် ယဉ်းကျေးမှု အရ ရေတစ်ဘူးယူကာခွက်တွင် :
ငဲ့တိုက်လိုက်ပါသည်။ ရေဆာနေသည်ထင်၏ ။ ဘာမှမလုပ်နဲ့ဆိုသော ကိုသက်အောင်က
ရေတစ်ခွက်လုံးကိုပင် တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ယူဦးမလား... အစ်ကို”

လက်ကာပြု၍ နှုတ်ခမ်းကို လက်ခံနဲ့သုတ်သည်။ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ
ခုနကရွေးထုတ်ထားသော သီချင်းသုံးပုဒ်ကို ကိုသက်အောင်လက်တွင်
ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့... .

“သူနဲ့လိုက်မယ်ထင်တာလေးတွေ တော့ ကျွန်တော် ဖယ်ထားတယ်။
အစ်ကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

ကိုသက်အောင်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုယူကာ တစ်ရွက်ချင်းစီ ဖတ်ကြည့်နေ၏ ။
ပြီးတော့ ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်ကာ... .

“အဟီး... အစ်ကိုက စတူဒီယိုသာထောင်ထားတာ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်
အဲဒါတွေ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ အဲတော့ ညီလေး အစ်ကိုကို တစ်ခါတည်းဆိုပြလိုက်ပါလား”

အကြောင်းသိတွေ မို့ နံရံမှာ ထောင်ထားသော ဂစ်တာကို ယူကာ
အသံဖမ်းပြီးတော့... .

မျက်လုံးကိုမှိတ်စင်းလိုက်၏ ။ ပြီးတော့ ဂီတအပေါ် အာရုံညွတ်ရင်း
ဖန်တီးခဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသက်သွင်းဖို့ကြိုး စားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် အာရုံမှာ ရူးသွပ်မှု တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့။
လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေ နဲ့ ဂစ်တာကြိုး တို့ တစ် ချက်ချင်း ထိခတ်သွားကြသည်။
ဖြေးဖြေးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ပြီးတော့ အေးအေးစိမ့်စိမ့်လေး။

ထိခတ်မိသော နေရာမှ စတင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်က ပန်းတွေ ဝေလာသလို

ခံစားလိုက်ရသည်။ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးတွင် မှာ ဂီတရဲ့ ပျော်ဝင်မှု တစ်ခုက ပွင့်ထွားနုသစ်လာ၏။

ကျွန်တော် လက်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော် ရင်ခွင်က နွေးထွေးအံ့ကြွ။

ပြင်းထန်သော ဂီတ လှိုင်းတံပိုးရဲ့ အော်ညည်းသံကို အပြည့်အဝခံယူလို့...

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထိခတ်နေသော လက်ချောင်းတွေ တိုးရှိုက်ဖျော့တော့လာ၏။ အခန်းတစ်ခန်းက အနုပညာ မှော်ဝင်မှု တွေ နဲ့ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ တည်ငြိမ်မှု ကို အလိုက်သင့် မျှော်ခေါ်လိုက်သည့် ရင်တွင် မှအသံ။

သီချင်းလေးရဲ့ ပထမဆုံးစာကြောင်းက ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ကိုသက်အောင်၏ နားသို့၊ ပြီးတော့ နံရံတို့ရဲ့ ခံစားမှု၊ ရပ်ဝန်းတစ်ခုရဲ့ နှလုံးသားထဲသို့ တိုင် ဖောက်ဝင်ရောက် သွားပါသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ထားဆဲ။

ကျွန်တော် သီဆိုနေသည်။ ပြီးတော့ သီချင်းဆိုနေသည်။ နေနေညည မျှော်မှန်းရူးသွပ်ခဲ့ရသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေသည်။

ဘာမှမသိတော့ ကျွန်တော် အာရုံမှာ ဂီတရဲ့ ခေါ်ငင်မှု ကလွဲပြီး ဘာမှ ခံစားလို့မရတော့...

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကုန်သွားမှန်းမသိ။ အသက်ရှူသံဆုံးတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုသက်အောင်က သီချင်းစာရွက်ကို အိတ်တွင် ခေါက်ထည့်ကာ...

“အစ်ကို... ဒါပဲယူသွားတော့မယ်။ ကျန်တာတွေ မလိုတော့ဘူး”

ရင်တွင် မှ ခံစားမှု တစ်ခုကြောင့် ကိုသက်အောင်ကို စကားပြန်မပြောနိုင်။ ဒါပေမယ့်...

“သီဟ... မင်းကို တစ်ခုလောက်တော့ အကြံပေးချင်တယ်ကွာ”

“ဘာလဲ” ဟူသည့်သဘော ကျွန်တော် မျက်လုံးပင့်ပြတော့...

“မင်းရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ခွေကို ဒီအသံ၊ ဒီMood အတိုင်း လုံးဝမလျော့ဘဲ အမြန်ဆုံးလုပ်စေချင်တယ်။ ငါပြောရဲတယ်ကွာ။ ဒီအရည်အသွေးကိုသာ ဆက်ထိန်းထား။ မင်း ပထမခွေနဲ့တင် သေချာပေါက် (1 to 10) ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

ကိုသက်အောင်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရေရေလည်လည် ပြုံး မိသည်။ အခွေတစ်ခွေလုပ်ဖို့က ထင်သလောက်မလွယ်ပါ။ ကိုယ့်မှာ အရည်အချင်းရှိရုံနဲ့ မ ဖြစ်သေး။ ဒါပေမယ့်...

“အင်းပါဗျာ... ကျွန်တော် ကြိုး စားနေပါတယ်”

“အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောကွာ၊ အစ်ကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးမယ်”

ထိုစကားကြားတော့ ပိုလိုပင် ပြုံး မိသည်။ “ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားစတုဒီယိုမှာ အလကားပေးသွင်းပါလား” ဟုပြောလျှင် ဘယ်လိုနေမည် မသိ။

ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်လျှောက်လာသည့် သက္ကရာဇ်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ လူတွေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ ဒီလိုပါပဲ အကျိုး လို၍ ညောင်ရေလောင်းကြသူတွေ ချည်းသာ။

မေတ္တာ၊ စေတနာအပြည့်နဲ့ ညောင်ရေလောင်းသူက ရှိတော့ရှိ၏ ။ အလွန်ရှားသည်။ ကျွန်တော့်အား ကျသည်ကလည်း ထိုလူမျိုး တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ ဒါမှမဟုတ် အနုပညာပြည့်ဝမှု ပါပင်။

“သူရွေးချင် ရွေးလိုရအောင် ဒါတွေ ယူမသွားတော့ဘူးလား”

“ဒီတစ်ပုဒ်နဲ့ပင် ရပါပြီ၊ သူကြိုက်မှာ ပါ။ သီချင်းပေးရင်းနဲ့မင်း ဆိုထားတာကိုပါ ဖွင့်ပြလိုက်မယ်”

ကိုသက်အောင်က သူ့ဖုန်းကို ထောင်ပြတော့ ကျွန်တော် ပင်

အံ့ဩသွားရပါသည်။ ဘယ်အချိန်အသံဖမ်းထားလိုက်သည်မသိ။ ဒါလည်းကောင်းပါသည်။ အဆိုတော် ခေါ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဆိုပြရ သက်သာသွားတာပေါ့”

“သူ့အတွက် သီးသန့်အပ်မယ်ဆိုရင်ရော ငါ့ညီလုပ်ပေးမလား”

အနည်းငယ်တော့ စဉ်းစားသွားရသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း မပြောမပြီးတာမို့. . .

“ကျွန်တော် က အဆိုတော် ရွေးတယ်. . . အစ်ကိုရ၊ ကိုသက်အောင်လည်း ကျွန်တော် နဲ့လုပ်ဖူးနေတာပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကို သိမှာ ပါ။ ဂီတအပေါ်တော် ရုံ ရူးသွပ်ရုံ လောက်နဲ့တော့ အထင်မကြီးဘူး။ ကျွန်တော် အထင်ကြီးတဲ့လူတွေ ကလည်း တော် ရုံရူးသွပ်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ အဲတော့ ဂီတအပေါ်တကယ်ရူးသွပ်မယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်အပေါ် သူများ တွေ ပေးဆပ်တာထက် ပိုပေးဆပ်နိုင်တဲ့လူမျိုး ။ အာရုံမှာ အနုပညာကလွဲပြီး ဘာမှမသိ။ ဘာမှမရှိတဲ့လူမျိုး ဆိုရင်တော့ ပြောနေစရာမလိုဘူး။ ကျွန်တော့် ကိုတေးရေး ခမပေးနဲ့။ သူ့ရဲ့ ပေးဆပ်မှု ကို တစ်သက်လုံး အထင်ကြီးလေးစားတဲ့အနေနဲ့ အလကားရေး ပေးမယ်”

ကိုသက်အောင် ငြိမ်ကာ နားထောင်နေ၏ ။

“ကိုသက်အောင် အဆိုတော် လေးကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး။ ဂီတကို တကယ်ရူးသွပ်တာလား၊ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ချင်တာလားလို့”

ကိုသက်အောင် ဘာမှမပြော။ ကျွန်တော့် ကိုသာ ကြောင်ငေးငေး ကြည့်နေပါသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုအတွက် ဝမ်းစာချရောင် နေတာပါဗျာ။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ ဒီအလုပ်မဟုတ်ဘူး”

ကိုသက်အောင်က သက်ပြင်းကိုချကာ အားနာသလိုပြော၏ ။

“အေးပါကွာ. . . အစ်ကိုနားလည်ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့လည်း မင်းရဲ့ ထွက်လာမယ့်သီချင်းတွေ ကို မျှော်နေပါတယ်”

ထို့နောက်တော့ ကိုသက်အောင်ပြန်ရန်ပြင်သည်။ မပြန်ခင်

သူ့အကဲခတ်မိသလောက်ကို ကျွန်တော့်အား ပြောသွားသေး၏ ။

“တကယ်လည်း မင်းရဲ့ ပါရမီက တေးရေး ပိုင်းမှာ ထက် အဆိုပိုင်းမှာ အများကြီး ပိုပါတယ်။ အစ်ကို ကြားဖူးထားတာတစ်ခုရှိတယ်ကွ။ လူလူချင်း ယှဉ်လို့မရတဲ့အရာ နှစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက စန်းနဲ့ ပါရမီဆိုလားပဲ”

ကျွန်တော် အတွက် ကတော့ လုံးဝကို တက်တက်စင်အောင်လွဲနေသော စကားပါပင်။

လူချင်းယှဉ်လို့ရသည်၊ စန်းချင်းယှဉ်လို့မရ။

မှန်သင့်သလောက်တော့မှန်သည်၊ ဒါပေမယ့် “စန်း” ဟူသော အရာမှာ အချိန်ကာလကို မဖြတ်ကျော်နိုင်ပါ။ “စန်း” တစ်ခုတည်း ရှိရုံဖြင့် ရေရှည်အောင်မြင်နိုင်ဖို့မလွယ်။

ပါရမီဟူသည်ကရာ။

ကျွန်တော် ကတော့ အရာအားလုံးဘေးချိတ်၍ ဦးတည်ချက်တစ်ခုတည်းကိုပင် ရူးသွပ်စွဲလမ်းစွာ လုပ်တတ်ခြင်းကို ပါရမီဟုသတ်မှတ်ထားပါသည်။